

დღწყებითის დედა ენაზე, სწავლაზე რამე
სთქვეს, თვით დედა ენის საუკიარ საგ-
ნაც სწავლების უარი ჰქონის; აქეურ
უმაღლეს მმართველობაში ამგვარი წი-
ნადადება იყო შეტანილი. პ. ტივსაც ქად
მოსახუების ის გარემოება, რომ
უმაღლეს მმართველობაში ეს წინადა-
დება არ მიიღო და სამშობლა ენები
ფალდებულებითს საგნებში ჩარიცხა.

մայ-մռեծա, մազրամ մռվինալուղց-
նո առ ձակուարնեց և ցրտուս մեհուտ
սակացքուցքամո տայուսո աշխեցուն գաթը-
քուցքամ ցրալութեց դա մյուս հյանակներուտ
միահուցքուղածուսացան մատուս ափիցեցուն մո-
ւցքար.

1873 წელს იმათი აზრი შესახებ დე-
და ენის სწავლებისა ასეთივე იყო, რომ
გემნაზიებში და ჩეკალურ სასწავლებ-
ლებში სრულიად გაუქმდებულიყო. მთავ-
რობამ მაინც და მაინც არ მაიღო და
ვალდებულებულის ნაცვლად ნება-
კოფილობაზე დაწესა დედა ენების სწავ-
ლებ, პირველ ოთხს კლასებში.

მაგრა არა გამოიჩინდა, რომ შესართვე-
ლობა აქტუალ ენებს საჭირო და სოფლი-
და, როგორც სახელმწიფო ასახვები ჩი-
სათვის, აგრძელვე თვით ხალხის ცხოვ-
რებისათვის.

შოლოს ეს საქე გარდა წერ; და-
გა დრო მშევრა საქმის გარჩევისა და
დაფასებია. ზაიტუნტა კურუ აზრები, ყვე-
ლანი თან და-თან დარწუნდნენ, რომ
დედა ენის მოწინააღმდევეთ ატენილი
საგანი არაესოფის სასარ ეპლო არ იყო,
თვით პედაგოგის პირებელ საფუძვლის
წინააღმდევი იყო. შარშან ასახობო
შეოლების დირქქიცამ, როგორც უ ვთქვით
დედა ენაზე სწავლება აღიარა საჭი-
როდ.

ჭერ პირველად ის ცრუ აზრი გამო-
სთქა, რომ პირველ დაწევბითი სწავლა
ვითომეც დედა გნაზე სწარმოებდეს. და-
ავიწყდა; რომ მარტო სოფლის შეკ-
ლებშია და ისიც ყველაში არა. მხო-
ლოდ სოფლის სახითვადოებისაგან გა-
მართულებშია.

ନ୍ୟାକୀ ଏହି ପ୍ରକାଶ ସାମ୍ବନ୍ଧକୁଣ୍ଡଳିଙ୍କେ ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା
ଲୋକାନ୍ତାଙ୍କୁ, ମିଳିଲେଖିବା ଏବଂ ମିଳିଲେଖିବା ଥିଲାନିମ୍ନ-
ଦିନରେ । ତାହା ସାମ୍ବନ୍ଧକୁଣ୍ଡଳିଙ୍କାନ୍ତରେ ଏହି ଏକ
ମହିନରେ, ଯେ ଶ୍ଵରଲ୍ଲାଭର ଉଚ୍ଚକ୍ରତ୍ତରେ ଏବଂ
ଏହି ବିଶ୍ଵାସ ଜାରିତାଗୁଣ ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କର ଏବଂ
ଦିଲ୍ଲି ମନୀଷଙ୍କାନ୍ତରେ ଏହି ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା
ଦିଲ୍ଲି ମନୀଷଙ୍କାନ୍ତରେ ଏହି ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା
ଏହି ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା ଏହି ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା
ଏହି ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା ଏହି ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା
ଏହି ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା ଏହି ନିର୍ମିତ ଦ୍ୱାରା

ლინ გაკვრით სახელმძღვანელო წიგ-
ნებზე და შეოლების დაცვით ზე ყოფილ
და ისეც არა მრავალ ჯურ. შეოლების
დაცვითის მიზანიც სხვა მოხსენებულია.
და მყორედ, ოუზდაც არამ იყოს ლა-
პარაკი, ქართულ გაზეთებს შეუძლიათ
ლიტერატურულ საგანზე ან მის ნაკ-
ლულებაზე კლად ილაპარაკის,
გაზევალს გაუცხოს ან აქვთ იმისი

მუშაკნი; ეს იმისი საქმეა ამიტომ რომ
კარგათ იცის ეს ელაპარაკება, იცის
რომ იმის ძეითხველება ლიტერატურის
გარემოება ეყურება.

შავილობ რე ულია გაზეთია, რომ იმ
გვარივე ლაპარაკი დაუშენის თავის მკით-
ხველებსა, ეს გაუგებარი ლაპარაკი ვა-
მოვა, ამიტომ რაზმ მკითხველები სხვა-
ნი არიან, რომელია ქართული მწერ-
ლობის არც ისტორია იყრიან, არც აწ-
მეო და აწინ დელი მდგომარეობა.

სახელმძღვანელოის უქანალობაზე
ლაპარაკი უს, მართლა ლაპარაკია. ვინც
კი ცოტადენად ქართული ძველი და
ახალი შეწყობა, იყი, იმას მრავალი
და მრავალი სახელმძღვანელო წიგნები
ენახება თუ წარსულის საუკუნისა, და
თუ იმ სუკურნი ა. ცხადათ ნახეს, რომ

თუ ეკა წიგნის ბეჭდე, გავრცელებული
არ ყაფია, ხელთ-ნაწე ი სახელმძღვა-
ნელობი შრავალია და სწავლის სურ-
ვილი ისე ძლიერი ყაფია, რომ მა-
ვალი მეშეკი ჰქონდა. საკმარი დაძა-
ხელება პრონ მათ ლიკურგისა და ვის
შეუძლია შასხვალის პრონის შემ-
დეგ იმ უცნობთა შედენილი სახელ-
მძღვანელო წიგნები, რომელიც იმ სა-
უცნის დასწუსილაპა ჩიდება; არც
ერთი ნერგი სწავლა- შეცენერებისა და
ხელოვნებისა არ დაჩინილა: შალალის

მაშაბადამე ყოველა და ორის სახელ-
მძღვანელო წევნები.

„ო. მარგევ“ რაკი ერთი ტურილი
სოქეა, არ შეიძლებოდა, რომ მეორე
არ მოჰკუთოდა. მა, სჩანს იქნაშ რა
შიზეზს უქებნის სახელმძღვანელოების
უქონლოას იმის ნაცელად, რომ ნამ-
დვილი მიზეზი მოსხებნოს, გაზეთი ამ-

ბოსა: „ქართველი პედაგოგები თუმცა
ძევნინი არიანო (რმდენიც სიტყვა სთქვას,
იმდენი ტუული იპაჟება. რმდენი არ წყვილი
ი ნება მეტადრე გენზ ზიებში, სადაც აქ მდის
კარი და ხმული პენდარი?), მაგრამ სახალპო-
ენა და ტრამანები არ იციანო, (თურმე
დიდი თავის ხეთქა სდომებია ტერმინების მო-
ძებასა და კარგი განათლებულენი უფლილენ

თუ სასაფრთხო ენა არ სცოდნით, გამოიცავენ
მი ფული უჭირთო, (ეგ მოსუ-ლ გრძელ არ-
იცით, რომ სახელმძღვანელო ხსნა, წევნებისგვენ
იმით გარიჩევა, რომ ქალიან გასახლე აქმა,
ჩაშეტამე გამოიტანელი ადგილად გამოჩენდება)
და ძალაში ულევლებელი (რე თე ასთვლის შე-
ლებისანი, რომელთც ბრიუე გისტხოვ სახელ-
მძღვანელოს შედევრას) კარგა მოჰკიდებუ-
ლები არ არიანთ. (საშუალო სასწავლებელთ
გ სწავლებლებს კი იძდ ნი სწავლა უმცველად
აქმა.)

როგორც უნახეთ, თვით ლაპ, ჩაკი
უაფერდოს. მაგრამ მოდი შეივიღოთ
ნათქაში ნამდევილი ჭეშმარიტბათ:
ვთქვათ, რომ აზამც თუ დაბაკლილი
სახელმძღვანელობი მოიპოვება, არც
ხელნაწერები არის საღმე: არც მცოდ-

ნე და მომზადებილი კაცები სჩანან,
რომ პედაგოგიური წიგნები შეატყინონ
და გამოსცენ. ვთქვათ ეს აურა.
ზანა ეგ მიზეზია, რომ სოქვათ, დე-
და ენაზე გამართული შკალები დაიკვი-
ტებათ, თუ კი სახელმძღვანელოები არ
არისთ?

ქოთი წელიზადია, მოლოდ კუთხი
წელიწადი, რაც სასწავლებელი დოკე-
ტიამ აღიარა, რომ სოფლის საზოგადო-
ების ხარჯით გამართულ შპალაში
სწავლება დედა ენაზე უნდა სწარობდე-
დეს. მრავალი მხრივ ერთი წელიწა-
დია; რაც ეს ნაბიჯი ძლივსა ვნახეთ და
თქვენ, „მფილისის მოამბის“ მწერათ
ახლავე სახელმძღვანელო წენებსა
გვთხოვთ, მომეცითო, თორებ შკოლები
დაგენერიციათ!

უ-ცეს და სასტიქს უსამართლოებას
შეუძლია ასე ამგვარი ლაპარაკი, რომ
შეკოლების ბედი სახელმძღვანელოების
სილარიბეს შეაკავშიროს. ვრც ერთი
ქვეყნის საქვე ვერ შეიძლებოდა დაწ-
ყობილიყო მაგისთანა მთხოვანილებით
„შემაკები ტიკებს ალბობდნენ და ღვინო
არსად იკვეო“. ვისთვის უნდა ვაძლეს-
ლიყო სახელმძღვანელო წიგნები, რომ
დის ც შეკოლა არ არის?

მათი, მხოლოდ ერთი წელიწ-ლი და
ეს ქადაღი! დაკეტვა შეკოლისა! გონი-
ერი, სეინიდესიანი შეკოლის წარმატე-
ბის მსურველი ამ დაკეტვას არ ახვარებ-
და და თუ სახელმძღვანელოების ნაკ-
ლულებისა არის, ამას მოაგონებდა
არათუ მარტო „წერა-კითხვის საზოგა-
დოებას“, არამედ თვით სახალხო შეკ-
ოლების დირექციას, რომ მოძებნოს დე-

